

מ"ת 40056/04/16 - מדינת ישראל נגד שגיב טירי, דוד כהן, עדן אנקונינה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

29 ספטמבר 2016

מ"ת 40056-04-16 מדינת ישראל נ' טירי(עציר) ואח'

בפני כב' השופט בני שגיב

המבקשת

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד גיא גורן

נגד

המשיבים

1. שגיב טירי (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד תמיר סננס. 2. דוד כהן (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד בן ציון קבלר. 4. עדן אנקונינה (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד אייל אוחיון

החלטה

לגבי משיבים 1, 2 ו- 4

כללי

על עיקרי הפרשה עמדתי בהחלטתי מיום 24.7.16, במסגרתה הוריתי על שחרור המשיבים בתנאי ערובה.

בהמשך, ניתנה החלטת בית המשפט העליון בערר המבקשת (בש"פ 5794/16), במסגרתה ראה בית המשפט העליון לקבוע קביעות שונות מהקביעות שנקבעו על-ידי ביחס לעוצמת הראיות הרלוונטיות לאישום הראשון, אולם סבר, כי "לא ניתן לקבוע באופן נחרץ כי קיים סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם באישומים השני, השלישי, השישי והשביעי". בית המשפט העליון קבע כי שעה שמדובר בעבירה של סחיטה באיומים, ועל רקע צבר ההתנהגויות המיוחסות למשיבים ועברם הפלילי (של משיבים 1 ו- 2), יש להורות על עריכת תסקירי מעצר, ונקבע כי לאחר קבלת התסקירים "יכריע בית המשפט המחוזי באשר לשחרור לחלופה ולתנאים המגבילים על-פי שיקול דעתו".

בהתאם להנחית בית המשפט העליון, נערכו תסקירי שרות המבחן, ובהמשך, בהסכמת המבקשת, הוריתי על שחרורם של משיבים 3 ו- 5, וכן נקבעו תנאי ערובה בעניינם של משיב 6, אשר שוחרר כבר בשלה החקירה.

שאלת האופן בו יסתים הליך המעצר בעניינם של משיבים 1, 2 ו- 4 נותרה במחלוקת, כאשר לשיטת המבקשת, יש מקום להורות על מעצרם עד תום ההליכים, ואילו לשיטת המשיבים, ניתן להסתפק בחלופות מעצר פוגעניות פחות.

בשים לב לעובדה כי עובדות האישומים השונים נסקרו, הן בהחלטת הקודמת והן בהחלטת בית המשפט העליון, לא ראיתי לחזור בהרחבה על כלל הנתונים, ואתמקד באלה הרלוונטיים לעילת המעצר, כמו גם באמור בתסקירי שרות המבחן ובגיליונות הרישום הפלילי (בעניינם של משיבים 1 ו- 2).

תסקירי שרות המבחן

תסקיר המעצר שנערך בעניינו של משיב 1 סוקר את נתוניו - בן 40, נשוי, אב לשני פעוטות, אשר התגורר עובר למעצרו במלון המתואר בכתב האישום. אשתו של המשיב היא עורכת דין במקצועה, ולשיטתו, מאז שחרורו מריצוי מאסרו האחרון, ערך שינוי בהתנהלותו ועזב את אורח החיים השולי שניהל לאורך השנים. שרות המבחן ציין כי להתרשמותו, המשיב אינו מאפשר שיח ענייני וביקורתי על בחירותיו והתנהלותו, ובוחר למסור מידע בסיסי אודות תפקודו החיצוני החיובי. עוד צוין, כי נוכח העבר הפלילי ואופי העבירות בגין הורשע, ובכלל זה, התמונה הבעייתית המשתקפת מגיליון רישומו הפלילי העדכני הקשר לתיקי מב"ד נוספים, כשברקע קשר עם עוברי חוק, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצידו, שתוצאותיה צפויות להיות בדרגת חומרה גבוהה.

באשר למפקחים המוצעים (הוריה של אשתו), התרשם שרות המבחן כי מדובר במפקחים נורמטיביים, רציניים, המודעים לעברו הפלילי ומוטרדים מכך, ומכירים במשמעות הצעתם לשמש כמפקחים וההשפעה שתהא לכך על אורח חייהם. יחד עם זאת, השורה התחתונה של התסקיר אינה כוללת המלצת שחרור, זאת נוכח הערכת שרות המבחן בדבר מאפייניו של המשיב, עמדותיו ודפוסיו, כמו גם התרשמות בדבר המשך התנהלות שולית וקשרים עברייניים.

תסקיר המעצר שנערך בעניינו של משיב 2 מתייחס לנתוניו האישיים - בן 23, רווק, עבד בעבודות מזדמנות, אשר לחובתו שתי הרשעות קודמות. צוין, כי המשיב התייחס באופן מצומצם להרשעתו ולתמונה המשתקפת מהתיקים התלויים נגדו, וקשר זאת לתקופה בלתי בשלה ולגילו הצעיר. שרות המבחן התייחס לגישתו המצמצמת של המשיב, וציין כי נראה שהמשיב השקיע מאמץ בהצגת תמונה חיובית אודות אורחותיו, אך זאת באופן נוקשה, שלא איפשר שיח ענייני וביקורתי על בחירותיו וקשריו. עוד צוין, כי המשיב נהנה מהרווחים הרגשיים הנלווים לקשר עם עוברי חוק אחרים, ובכלל זה עם משיב 1, ועל כן, גם תוך התחשבות בעברו הפלילי, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצידו, שתוצאותיה צפויות להיות בדרגת חומרה גבוהה. המפקחים המוצעים נבדקו אף הם (הורים וסבים), אך שרות המבחן התרשם כי הם אינם ערים באופן מספק להתדרדרות במצבו של המשיב בתקופה שחלפה, והם אינם מצליחים להציב גבול ולמנוע העמקת קשריו ודפוסיו העברייניים. בנסיבות אלה, סבר שרות המבחן כי אין מקום להמליץ על שחרורו של המשיב.

בעניינו של משיב 4 - צוין כי אף שמדובר במשיב שהוא נעדר עבר פלילי ובעל רקע מתפקד, נראה כי הוא מחזיק בעמדות המשקפות התנהלות שולית ודפוסים עברייניים, ומשקלול נתונים אלה, עולה כי קיים סיכון גבוה להמשך התנהלות אלימה, שחומרתה צפויה להיות גבוהה. באשר למפקחים, צוין כי הוצעו הוריו של המשיב, אך ניכר כי מידת

מעורבותם בהצבת גבולות בחייו הייתה מצומצמת, ואף שמדובר בהורים נורמטיביים ושומרי חוק, מידת יכולתם להוות גורם מציב גבולות, היא נמוכה.

שרות המבחן בחן אף את אחותו, בת ה- 20 של המשיב, וחבר משפחה נוסף, וציין ביחס לכל המפקחים, כי הם מבינים בהיבטים הטכניים את תפקיד הפיקוח, אולם לא נראה כי הם ערים למצבי הסיכון העלולים לעלות במסגרת שהותו במעצר בית, ועל כן אין מקום להמליץ על שחרורו.

עבר פלילי

גיליון ההרשעות בעניינו של משיב 1 כולל מספר הרשעות, החל משנת 1999 ועד לשנת 2014. המשיב ריצה בעבר מספר תקופות מאסר, כאשר הרשעתו המשמעותית אליה הפנה התובע, היא הרשעתו בת.פ. 40259/08, שם הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, רכישת נשק שלא כדין ועבירה בחומרים מסוכנים בגינה ריצה מאסר לתקופה של 24 חודשים. התובע הפנה את תשומת הלב לעובדה כי נאשם 1 באותו כתב אישום הוא עמיר מולנר, אשר עומד, על-פי הנטען, בראש החבורה אליה משתייך המשיב. הרשעתו האחרונה של המשיב היא בגין עבירות של נהיגה פוזת של רכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר בוצעו בשנת 2013, בגינה ריצה עונש מאסר לתקופה של חודשיים.

גיליון הרשעותיו בעניינו של משיב 2 כולל מספר עבירות שביצע בהיות נער, כאשר הרשעתו האחרונה, היחידה בתקופת בגרותו, היא הרשעה בנהיגה פוזת של רכב, בגינה ריצה עונש מאסר בן חודשיים.

טיעוני הצדדים

התובע, בטיעון ארוך ומפורט, התייחס למשמעות החלטת בית המשפט העליון בדבר הפניית המשיבים לשרות המבחן, על התוצאה הסופית, והסביר כי שעה שנדרש תסקיר, ואין בו המלצת שחרור, הרי שיש מקום להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים. התובע התייחס לרמת המסוכנות העולה מסוג המעשים שביצעו לכאורה המשיבים, כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט העליון. עוד נסקר עברם הפלילי של משיבים 1 ו-2, ואותו קשר נטען ביניהם לבין עמיר מולנר, כאשר בשורה התחתונה, ולשיטת המבקשת, אין בנמצא חלופת מעצר הדוקה וטובה דיה, אשר יהיה בה כדי להפיג את מסוכנותם הגבוהה של המשיבים.

הסנגורים סברו כי עילת המסוכנות הקיימת, אף לפי קביעת בית המשפט העליון, היא בעוצמה אשר מחייבת בחינת חלופת מעצר, ויש לראות בחלופות שהוצעו, בוודאי כאשר ניתן להוסיף להן רכיב של איזוק אלקטרוני, כמספקות. נטען, כי אף אם קיים "דבק" בין האירועים השונים המנויים באישום הראשון, כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט העליון, הרי אין בכך כדי לשמוט את הקרקע תחת הטענה כי מדובר באירועים מן הרף הנמוך מבחינת חומרתם, ומכאן, אף נגזרת רמת המסוכנות.

הסנגורים התייחסו למורכבות המשפט, למשך הזמן בו שהו המשיבים במעצר עד כה (כחצי שנה), ולהתרשמות החיובית בעיקרה מן המפקחים, כפי שזו פורטה בתסקירי שרות המבחן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ונתתי דעתי להחלטת בית המשפט העליון, על משמעותה, כמו גם לאמור בתסקירי שרות המבחן, סבורני כי יש מקום להורות על מעצרים של משיבים 1, 2 ו-4, אולם ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני, ואין הצדקה לנקוט בסנקציה החמורה יותר של מעצר מאחורי סורג ובריח.

משאמרתי דברים אלה, אמרתי כי רמת המסוכנות הנשקפת מן המשיבים, בשים לב למעשיהם ולעברם הפלילי, היא כזו אשר ניתן לצמצמה באופן משמעותי באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני.

להלן נימוקיי:

כהערה מקדימה ראיתי לציין, כי אינני רואה את החלטת בית המשפט העליון ככזו הנותנת "קריאת כיוון" לתוצאה כזו או אחרת, ואין בידי לקבל את טיעון המבקשת בעניין זה, או את טיעונם הנגדי של המשיבים אשר מצידם, ראו בהחלטה ככזו המתווה נתיב שחרור. לטעמי, יש לראות בהחלטת בית המשפט העליון, ככזו המחייבת בחינה מחודשת של עוצמת המסוכנות לאור הקביעה השונה ביחס לעובדות האישום הראשון, כמו גם הרחבת בסיס הנתונים באופן של הזדקקות לתסקירי שרות המבחן. אזכיר, כי בית המשפט העליון הדגיש בהחלטתו, כי לאחר קבלת התסקירים, יכריע בית המשפט המחוזי באשר לשחרור לחלופה ולתנאים מגבילים על-פי שיקול דעתו, כאשר במסגרת זו יהיה מקום לעמוד על מאפייני העושה והמעשה ביחס לכל אחד מהמשיבים.

בחינת מעשיהם של המשיבים על-פי האמור בכתב האישום, מלמדת, לטעמי, על קיומה של עילת מסוכנות, אולם, יש לזכור כי אין המדובר בעבירות סחיטה באיומים המצויות ברף העליון, וגם מקום בו בוצעה לכאורה עבירת אלימות פיזית, עדיין מדובר בעבירת אלימות ברף שאינו גבוה. אין להקל ראש במעשים, בוודאי כאשר נקבע בהחלטת בית המשפט העליון כי קיים "דבק" בכל הנוגע לאירועי האישום הראשון, אולם במדרג תיקי הסחיטה, אינני סבור כי המקרה שבפניי נמנה על אותם מקרים המצויים בחלקו העליון של המדרג. אציין, כי בהחלטת בית המשפט העליון הפנתה כב' השופטת ברק-ארז לעניין אלפרון (בש"פ 5953/10), אולם ציינה כי היא אינה משווה בין נסיבות המקרה לעובדות שנדונו שם, לאלה הרלוונטיות לתיק הנוכחי, וגם אני, במלוא הענווה, סבור כי קיים שוני במישור עוצמת המסוכנות בין הסיטואציה העובדתית שתוארה בעניין אלפרון, לבין זו הרלוונטית לענייננו.

יש ליתן את הדעת אף לעובדה כי בית המשפט העליון קבע כי לא ניתן לקבוע באופן נחרץ כי קיים סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים בעבירות המיוחסות להם באישומים השני, השלישי, השישי והשביעי. קביעה זו שמשמעותה, קיומה של חולשה ראיתית, משליכה על הרכיבים האחרים ב"מקבילית הכוחות" על בסיסה מכריע בית המשפט בבקשת מעצר.

על-מנת שהתמונה תהא שלמה, אזכיר את תמצית המעשים הרלוונטיים המיוחסים למשיבים, בעיקר ביחס לאישום הראשון, לגביו נקבע כי קיים "דבק" בין האירועים השונים.

אעשה כן, תוך התייחסות לחלקו של כל אחד מהמשיבים.

משיב 1

מדובר במי שהיה שותף לתקיפה לכאורה של אדם בלובי המלון, אלא שרכיב זה, המפורט בסעיף 5 באישום הראשון, מוצא ביטוי באישום נפרד, הוא האישום השני. לגבי אישום זה, כזכור, נקבע כי קיימת חולשה ראייתית, וממילא, מדובר באישום שעניינו תקיפה ללא חבלה, שמצאה ביטוי במכת אגרוף אחת, שגם היא לא ניתנה על-ידי משיב זה.

הרכיב השני הקונקרטי המיוחס למשיב 1, קשור לאיום לכאורה על פקידת הקבלה, באופן של אמירה: **"זה עלול להסתיים בצורה לא טובה"**, אלא שבחינת סעיף 13 לכתב האישום מלמדת כי המבקשת אינה יודעת מי הדובר, ועל כן, גם ברכיב זה, ניתן לומר כי קיימת חולשה מסוימת, ולא ניתן לשייכו למשיב 1.

הרכיב השלישי הקונקרטי המיוחס למשיב 1, נוגע להתקנת מצלמה בקדמת המלון, ללא הסכמת מי מהנהלת המלון, ולנושא זה, התייחסתי בהחלטתי מיום 24.7.16, שם ציינתי את הדברים הבאים:

"אין בחומר הראיות אינדיקציה כלשהי הקושרת בין התקנת המצלמות לקונספט הסחיטה, ואין בנמצא אינדיקציות ראייתיות כלשהן המלמדות כי המשיבים עשו שימוש במצלמות על מנת "להדק את שליטתם בבית המלון". יתרה מכך, נראה סביר הרבה יותר כי המצלמות הותקנו על מנת לסכל את האפשרות כי פלוני יבקש לפגוע במי מהמשיבים וללא קשר להתנהלותם אל מול עובדי המלון.

יצוין כי קיימות עדויות שונות מהן עולה כי בזמן אמת, הנהלת המלון כלל לא סברה כי מדובר בהתנהלות בעייתית, ולפי עדותה של מנהלת המלון, משיב 1 אף הציע לה להתחבר למצלמות".

אף שבהחלטת בית המשפט העליון, נקבע כי קיים "דבק" בין האישומים השונים, אין בכך כדי ללמד על רמת מסוכנות גבוהה הקשורה לעצם התקנת המצלמות, מה גם שאין מדובר באקט המאיים באופן קונקרטי כלפי מי מעובדי המלון, אלא כאקט שנראה כנועד לשמור על ביטחונם של המשיבים מפני פגיעתם של אחרים.

הרכיב הרביעי קשור להתנהלות חלק מהמשיבים ולירון טירי אל מול הקב"ט מרק ביום 14.3.16, אך עיון בסעיף 21 לכתב האישום על סעיפי המשנה השונים הכלולים בו, מלמד כי החלק הארי של האירוע רלוונטי בעיקר לאותו לירון, ואילו מעשיו של משיב 1 מסתכמים באיום על הקב"ט שנאמר למנהלת המלון.

הרכיב החמישי הרלוונטי למשיב 1, קשור לאמירה כי יהיה מוכן לעזוב את המלון תמורת 1,000,000 ₪, אלא שאינני רואה באמירה זו כאמירה המצויה ברף החומרה העליון, או אפילו מתקרבת לכך.

מעבר לאישום הראשון, אני רואה את האישומים הרביעי והחמישי כרלוונטיים לקביעת עוצמת עילת המעצר, כאשר אוסיף בעניין זה שתי הערות:

הראשונה - אינני רואה את אישומי האישום הרביעי ככאלה המצויים ברף חומרה גבוהה, בוודאי בכל הנוגע לחלקו של משיב 1, בהינתן העובדה כי אף מהחלטת בית המשפט העליון, עולה כי קיים קושי לייחס משקל רב לעדויות, לפיהן משיב 3 מסר כי הוא פועל על-פי הוראות מלמעלה, וכי גם הודעות פקידת הקבלה לוקות בחולשה מסוימת.

השנייה - במסגרת החלטתי מיום 24.7.16, שלא השתנתה ברכיב זה, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של האישום החמישי, לפיו השמיע משיב 1 אמירה מאיימת כלפי מנהלת המלון, בכך שבירר עימה, לכאורה, היכן גר סמנכ"ל המלון. יש לציין, והדברים רלוונטיים לקביעת עוצמת עילת המעצר, כי מעבר לאותה אמירה, לא נקט המשיב בפעולות קונקרטיות, ואף לא ערך בירורים נוספים אל מול מי מעובדי המלון, כך שעסקינן באמירה יחידה, שלא זכתה למענה קונקרטי מצד מנהלת המלון, ולא זכתה לתגובה ממשיכה מצידו של משיב 1. יוצא אפוא, כי עוצמת עילת המעצר הנלמדת מאירוע זה אינה מצויה ברף הגבוה.

משיב 2

בסעיף 9 לעובדות האישום הראשון, נטען כי משיב 2 ציין בהיותו בלובי, כי הוא גאה להיות חייל בארגון של מולנה. אמירה זו, אשר יש בה ארומה מאיימת כלפי השומעים, מקימה עילת מעצר, אולם אינני סבור כי מדובר בעילה הנמצאת ברף הגבוה. גם הרכיבים המפורטים בסעיף 10, 11(א) ו-12, מסתכמים במהלכים מאיימים לכאורה, שנועדו לצורך קבלת כניסה לטרקלין, או ארוחת בוקר ללא תשלום, ואף אם יש בהם כדי להיות חלק מקונספט הסחיטה, יש לזכור כי האיומים נשארו במישור המילולי בלבד, מבלי שנטען כי משיב 2 פגע באופן כזה או אחר במי מעובדי המלון.

באשר לאישום השלישי המיוחס למשיב 2 - אזכיר, כי נקבע כי קיימת חולשה ראייתית באישום זה, והדברים רלוונטיים אף ביחס לאישום השישי, לגביו ציינתי בהחלטתי מיום 24.7.16 כי **"בהיעדר איסור מטעם הנהלת המלון לפעול בדרך של השכרת החדרים שהיו שמורים עבור המשיבים ב"שכירות משנה", אני מתקשה לראות בהתנהגותם, כפי שתוארה באישום השישי, ככזו החוצה את גבול המחלוקת החוזית וצועדת אל תוך התחום הפלילי, וממילא - לא ברור כי כיצד הדברים מתיישבים עם קונספט הסחיטה"**.

משיב 4

המבקשת מייחסת למשיב 4 את תקיפת אותו אלמוני בלובי המלון (סעיף 5 לאישום הראשון, שמצא ביטוי אף באישום נפרד, הוא האישום השני), והאירוע רלוונטי לקביעת עוצמת עילת המעצר, אלא שיש לזכור, כי מדובר בסופו של יום, במכת אגרוף אחת, ללא חבלות, שניתנה בתגובה למכה שהנחית אותו אלמוני על אדם אחר.

האישום השלישי מיוחס אף הוא למשיב 4, שם דובר על תקיפת המאבטח, אולם יש לזכור כי ביחס לאישום זה נקבע כי קיימת חולשה ראייתית, כפי שנקבעה אף ביחס לאישום השישי, הרלוונטי אף הוא למשיב 4, וראה דבריי לעיל ביחס לאישום זה.

עוצמת עילת המעצר

אין להקל ראש במעשים שביצעו המשיבים, ואף אם מדובר במעשים אשר כל אחד מהם אינו עומד ברף העליון, ברור, גם לפי החלטת בית המשפט העליון, כי יש לראותם כמצטברים האחד לשני, וככאלה שיצרו תחושת פחד ובהלה אצל עובדי המלון.

יחד עם זאת, גם כאשר בוחנים את המכלול, אינני סבור כי מדובר במעשים המקימים עילת מעצר בעוצמה כה משמעותית, עד כי הפתרון היחיד האפשרי הוא מעצר מאחורי סורג ובריח. בסופו של יום, מדובר בפעולות שנועדו, כך על-פי החלטת בית המשפט העליון, לסחוט הטבות שונות מהמלון, כך שניתן לכאורה לצמצם אפשרות עתידית זו באופן של חלופות שונות, לרבות הרחקה מהמלון וצוות עובדיו, ופיקוח צמוד של מפקחים.

אינני מתעלם מעברם הפלילי של משיבים 1 ו-2, אולם חשוב להעיר בהקשר זה, בזיקה לעילת המעצר, מספר הערות:

הראשונה - האקט המסיים של החקירה פורט במסגרת האישום השביעי, ותואר בהחלטתי מיום 24.7.16, שלא השתנתה ברכיב זה בהחלטת בית המשפט העליון, וכך צוין:

"באישום השביעי, במסגרתו מייחסת המבקשת למשיב 1 עבירה של סחיטה באיומים, מתוארת סיטואציה בה ביקש המשיב מהנהלת המלון להזמין 8 חדרים לליל הסדר (עבור משפחתו) תמורת ₪ 500 לחדר (על פי ההסדר שהיה נהוג עמו) וכן לסגור עבורו את חדר האוכל לערב החג. בשלב זה משטרת ישראל הייתה בתמונה, והציפיה הייתה שסירוב המלון לבקשה יוביל להתנהגות אלימה ועבריינית מצידו של המשיב, אלא שבפועל, לאחר שמנהלת המלון בישרה למשיב את דבר הסירוב, הסתכמה תגובתו בשתיים: (א) שכר חדרים במחיר מלא, דרך מרכז ההזמנות, בדיוק באופן בו הונחה על ידי הנהלת המלון; (ב) אמר למנהלת המלון "שלא תפנה אליו יותר בכל בקשת עזרה שהיא, שכן יותר הוא לא יוכל לעזור לה".

אני מתקשה לראות באמירתו של המשיב 1, אפילו מדובר באמירה המשקפת כעס או תסכול, ככזו המשמשת בסיס ראייתי הולם לאישום בעבירת סחיטה באיומים, בוודאי מקום שאין חולק כי למשמע הסירוב, "נכנע"

המשיב, פתח את ארנקו, והזמין חדרים נוספים במחיר מלא כפי שהתבקש.

גם אירוע זה, המשקף בקשה ספציפית של משיב ספציפי עם תוצאה ספציפית, אינו מתיישב עם קונספט הסחיטה ששורטט לאורכו ולרוחבו של כתב האישום".

חשוב לציין, כי מבחן זה, אותו כינה עו"ד סננס כמבחן האולטימטיבי של רמת המסוכנות, הוא משמעותי ביותר לבחינת עוצמת העילה, שכן, הלכה למעשה, העמידו הנהלת המלון וגורמי החקירה את המשיב ב"מבחן הסרוב", אולם המשיב, לא רק שלא איים או נקט בפעולות אלימות כלשהן, אלא הזמין חדרים נוספים במחיר מלא, כפי שהתבקש. מדובר באקט שהתרחש בסוף האירועים המתוארים בכתב האישום, כך שניתן לומר כי יש בו כדי להקהות במידה לא מבוטלת את עוצמתה של עילת המעצר, ואת החשש שהביע ב"כ המבקשת מהמשך פעילות מאיימת של משיב זה.

השנייה - שיוכם של המשיבים, לכאורה, ל"חבורת מולנר", פועל יותר במישור "האווירה", אולם שעה שבית המשפט מתכנס לבדיקת עילת מסוכנות, אין להסתפק באותה "אווירה", אף אם היא נתמכת לכאורה בהרשעתו הקודמת והמשותפת של משיב 1 עם אותו מולנר, אלא יש לבחון את טיב המעשים הספציפיים ועילת המסוכנות הנובעת מהם. כמובן, שלו היה מדובר בפעילות הקשורה בהחזקת נשק קר או חם, מטעני חבלה, ניסיונות לפגיעה משמעותית באחרים, ולא במעשים מהסוג שתוארו לעיל, יתכן ומשקל "השיוך החבורתי" היה שונה, אלא שאין זה המצב בענייננו, ולא ניתן להפוך שיוך זה למרכזו של התיק, ולמרכזה של עילת המעצר.

השלישית - באשר לעילת השיבוש היכולה לבוא לידי ביטוי בהדחת עדים, מקובלת עלי עמדת המבקשת כי עילה זו טבועה בסוג העבירות המיוחסות למשיבים, אלא שבמקרה דנן, יש ליתן את הדעת לעובדה כי חלק לא מבוטל מהעדים כלל לא מפלילים את המשיבים אלא מוסרים דווקא עדויות חיוביות אודות התנהלותם (והדברים יפים במיוחד לעניין התנהלותו של משיב 1), וכי יש בפרק הזמן שעבר ממועד פתיחת החקירה הגלויה ועד לתקופה הנוכחית, כדי להקהות במידה מסוימת עילה זו.

הרביעית - יש משקל מסוים בעיני, כנתון מצמצם מסוכנות, לפרק הזמן הממושך בו שוהים המשיבים במעצר עד כה.

החמישית - יש משקל בעיני לגילם הצעיר של משיבים 2 (בן 23) ו-4 (בן 25).

התאמת חלופות המעצר

מלכתחילה סברתי כי ניתן להסתפק בשחרור בתנאי ערובה, אולם החלטה זו, כאמור, שונתה במסגרת החלטת בית המשפט העליון, אשר הורה על עריכת תסקירי מעצר, וזאת בצרוף להתייחסות שונה ביחס לאירועי האישום הראשון.

שקלול הנתונים מחדש, מוביל אותי למסקנה כי יש מקום להורות על מעצרים של המשיבים 1, 2 ו-4, אולם ניתן לעשות

כן באופן של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ואין הכרח כי הדברים ייעשו באופן של מעצר מאחורי סורג ובריא. מסקנה זו נשענת, בין היתר, על קיומה של חולשה ראייתית ביחס לחלק מהאישומים, כמו גם על עוצמת עילת המעצר המאפשרת זאת. יש במסקנה אף כדי ליצור מדרג ראוי בין משיבים 1, 2 ו- 4, לבין משיבים 2, 5 ו- 6, אשר שוחררו בתנאי ערובה, ולא בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני.

בחנית תסקירי שרות המבחן בהקשר לטיב החלופה, מלמדת כי שרות המבחן לא פסל באופן קטגורי את רוב המפקחים, ונראה כי אף לא הייתה סיבה לעשות כן. כך לדוגמא, המפקחים שהוצעו בעניינו של משיב 1, הם מפקחים נורמטיביים וראויים ביותר, וכך אף המפקחים שהוצעו בעניינו של משיב 2, אשר תפקדו בעבר בתפקיד זה, וביצעו אותו ללא דופי. העובדה כי נקבע כי המפקחים אינם ערים באופן מספק להתדרדרות במצבו, ולא הצליחו בעבר למנוע העמקת קשרים ודפוסים עברייניים היא רלוונטית, אלא ששעה שמדובר ברכיב משלים של פיקוח אנושי המצטרף לפיקוח אלקטרוני, דומני כי יש לראותם כמתאימים לתפקיד המפקחים.

באשר למשיב 4, מדובר במשיב צעיר (בן 25) ללא הרשעות קודמות, והדברים שצינתי לגבי משיב 2 בהקשר להיותם של המפקחים גורם פיקוחי משלים, רלוונטיים אף לעניינו של משיב זה בהקשר למפקחים המוצעים.

סיכום

על יסוד האמור לעיל, ותוך מתן משקל למשכו הצפוי של המשפט, כמו גם למורכבותו, ראיתי להורות על מעצר של משיבים 1, 2 ו- 4 בפיקוח אלקטרוני, וזאת כמפורט להלן:

משיב 1

(א) מעצר בית בפיקוח אלקטרוני בכתובת ברח' אושישקין 13 הרצליה, בפיקוח אחד המפקחים הבאים:

נחום פרנקל, מורן פרנקל, הניה פרנקל, שולמית טירי, אודליה טירי.

(ב) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 100,000 ₪;

(ג) ערבות עצמית בסך 150,000 ₪;

(ד) כל אחד מהמפקחים שפורטו בסעיף (א) יחתום על ערבות צד ג' בסך 150,000 ₪ על ערבות;

(ה) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 2

(א) מעצר בפיקוח אלקטרוני בכתובת ברח' סירקין 37 דירה 5 הרצליה, בפיקוח אחד המפקחים הבאים:

יפה כהן, דוד כהן, איריס כהן, עוזי כהן.

(ב) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 25,000 ₪;

(ג) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ד) כל אחד מהמפקחים שפורטו בסעיף (א) יחתום על ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪;

(ה) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

משיב 4

(א) מעצר בפיקוח אלקטרוני בכתובת ברח' נגבה 17/2 רמת גן, וזאת לתקופה בת ארבעה חודשים, שאז, בהעדר הפרות מהותיות, יבוטל רכיב הפיקוח האלקטרוני. המעצר בפיקוח אלקטרוני, יהיה בפיקוח אחד המפקחים הבאים: אנקונינה שלומי, בר אנקונינה, שושנה אנקונינה, איציק מוסרי.

(ב) הפקדה במזומן או ערבות בנקאית בסך 25,000 ₪;

(ג) ערבות עצמית בסך 100,000 ₪;

(ד) כל אחד מהמפקחים שפורטו בסעיף (א) יחתום על ערבות צד ג' בסך 100,000 ₪; (ה) הרחקה ברדיוס של קילומטר מהמלון וממשרדי הנהלת הרשת;

(ו) צו עיכוב יציאה מהארץ.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ו, 29 ספטמבר 2016 במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט

